

խաչերու վրայ դամուսեր են այս խեղճ արարածները, ահա անոնցմէ մէկի գըլ-խուն կը զետեղեն նաեւ փուշէ պսակ մը: փուշերը արգէն վիրաւորած են իր ճակատը և արիւն կը հոսի: Սակայն որքան զեղեցիկ է ան, և որքան խաղաղ ու քաղցր դէմք ունի: Սիրաս կտոր կտոր կ'ըլլայ երբ կը նայիմ իրեն:

Կարմրալանջին գութը տակաւ կը շատ-նար գլխուն փշկպսակ ունեցողին նկատ-մամբ: «Ա՛հ, իցիւ թէ եղբօրս արծիւին պէս զօրաւոր ըլլայի, պիտի երթայի խել զինք արիւնոջ դամերը և մագիլներովս պիտի հեռացնէի զինք նեղողներէ: Փոք-րիկ թռչունը ա՛յլ չկրցաւ դիմանալ, երբ տեսաւ շատցող արիւնը փշկպսակ կրողի դէմքին վրայ: Թէև փոքր և տկար, բայց կրնամ օգտակար ըլլալ այս տա-ռապնալին»: Յետոյ ելաւ իր բոյնէն և թռաւ օդին մէջ: Փորձեց մօտենալ մէջ-տեղի խաչուողին, լայն թռիչքներ գոր-ծելով անոր շուրջը: Սկիզբները շատ դժ-ուար եղաւ մօտենալ, սակայն տակաւ քա-ջութիւն առաւ, մօտեցաւ և իր պզտիկ կտուցով դուրս քաշեց փուշ մը՝ որ սկսած էր վիրաւորել խաչուողին ճակատը: Այս միջոցին խաչուալի դէմքէն իր կուրծքին վրայ ինկաւ արեան կաթիլ մը, տարած-ուեցաւ և զունաւորեց փոքրիկ թռչունին աղուսը լանջքը:

Երբ մայր Կարմրալանջը իր բոյնը վերադարձաւ, փոքրիկները սկսան ուրա-խութեամբ աղաղակել թէ իր կուրծքը կարմիր էր, վարդերէն աւելի զեղեցիկ գոյնով:

— Կաթիլ մը արիւն է միայն, խեղճ մարդու ճակատէն կուրծքիս ինկած, ըսաւ թռչունը, վաղը կ'անհետանայ, երբ լուաց-ուիմ առուակի կամ լճակի մը մէջ:

Սակայն Կարմիրը չանհետացաւ, երբ թռչունը օրեր յետոյ լուաց ինքզինքը մօտակայ ջուերիւն մէջ: Ընդհակառակն, երբ պզտիկներն ալ մեծցան, արեան այդ կաթիլը չողաց անոնց ալ կուրծքերուն վրայ, ինչպէս որ ան կը չողայ բոլոր Կարմրալանջերու կուրծքին, այն օրէն ի վեր:

Ահա թէ ուրկէ առաւ Կարմրալանջը իր կուրծքին կարմիրը:

Ս. Լ.

Ս Պ Ա Ս ՈՒ Մ

Դեռ կը սպասեմ օրերուն լաւ, Արեւներուն՝ օրհնեալ, պայծառ, Խոսումներուն զեռ անվրնար, Հոգիս ըրած մութ հայելի, Տարիներուն աննիրքեկալ:

Կ'անցնին օրերն ու ամիսներ, Անլուսնկայ գիշերներու Կարաւանին նրման անձայն, Խ՛ալ է փրցրեք անիւն անհուն ժամանակին, ձամբաներուն վրայ մրթին:

Դեռ կը սպասեմ ըզգայով թէ, Անգօրութիւնն հախախտ է, Ուժին միայն հաւատացող Մարդոց համար: Լուսինն արծաթ դազող մ' ինչպէս Հորիզոնէն ամէն գիշեր Կը բարձրանայ փոսփորափայլ:

Դեռ կը սպասեմ, Մինչ ծիլ ու ծառ, դաւս եւ անտառ, Դարեան շունչով Կը սարսրան ու կը ծաղկին, Բնութիւնն ամբողջ կը ծոցուորի, Դողէ մ' անհուն ու բեղմնաւոր, Քարերն անգամ կը կայծկրլան Ապամանգէ ծիծաղներով: Բայց հոգոյս խոր վիշտն է նրստ, Վերանն ինչպէս վաչկատունին, Աւազներուն՝ արեւախանձ:

Շուրջս ու հեռուն, Փրխոր մարդոց, Բրբջանք ու քոյն, Արլաք սրլաք, սիրս ծակող: Բայց կը սպասեմ եւ օրերուն Վաղուան ծագող, Երկարելով սրբիս բաժակն Իր զինիին ոսկիափայլ, Որուն կարօտն ունին այնքան Շրթներս այսօր:

1957, Ամման

Վ.ՏԱՐԱՆԴԻ